

Arrest

**nr. 98 224 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X en X/ II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. PAUWELS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de samenvoeging

De Raad is van oordeel dat beide zaken dermate verknocht zijn dat ze in het belang van een goede rechtsbedeling moeten worden samengevoegd.

2. Over het beroep, gekend onder het nummer 108 648

2.1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U, S.Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U werd in 1375 (1996) geboren in de wijk Khair Khana, stad Kabul, district Kabul, provincie Kabul. U ging er naar school tot de negende klas en u volgde - samen met uw oudere broer F. (CG ..., OV ...) - eveneens een cursus Engels gedurende acht maanden.

Op een dag riep jullie leraar Engels – F. - jullie bij hem. Hij wou jullie een geheim boek - de Bijbel - geven waarvan hij vond dat jullie het moesten lezen. Jullie vertelden hem dat jullie daar eerst moesten over nadenken. U praatte met uw broer over de problemen in jullie land de laatste tien jaar en jullie kwamen tot de vaststelling dat het alleen maar ‘miserie’ was. Daarom namen jullie de tweede keer het boek mee. Jullie leraar droeg jullie op de Bijbel eerst te lezen en daarna door te geven aan iemand die jullie 100% vertrouwden waarna hij het aan een grotere groep zou laten zien. Eén week later - op 3 saur (23 april) - begonnen jullie problemen. Uw broer had de Bijbel intussen uitgeleend aan een vriend van hem. Op jullie middelbare school werd dit boek echter ontdekt waardoor die vriend naar de directeur werd geroepen. Uw broer werd hiervan op de hoogte gebracht door vrienden van hem waarop hij u uit de klas haalde. Jullie gingen direct naar huis waar jullie alles opbiechten. Jullie ouders waren razend en stuurden jullie bij jullie oom langs moederskant in de buurt van het provinciecentrum van de provincie Kapisa. Terwijl jullie onderweg waren naar Kapisa kwam de politie samen met de directeur van de school en enkele lokale ouderen bij jullie thuis langs. Uw moeder raakte hierdoor in shock en is sindsdien verlamd. Jullie bleven vier maanden in Kapisa vooraleer jullie Afghanistan met het vliegtuig verlieten op 15 augustus. Tijdens die vier maanden is de politie nog twee keer langs geweest. Op 17 augustus 2011 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in. U bent nog steeds minderjarig.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgend document neer: uw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument).”

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“art. 1 (a) 2 van de Conventie van Genève, 1° Protocol 1967 betreffende de status van vluchteling art. 1.2, art. 48/3 juncto 62 Vreemdelingenwet, schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht/de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, er werd geen rekening gehouden met alle elementen aangebracht door verzoeker”*.

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de redenen waarvoor u Afghanistan diende te verlaten dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan deze asielmotieven geen geloof meer gehecht kan worden. Zo zou u Afghanistan zijn ontvlucht omdat u in het bezit was van een Bijbel en deze gelezen en verspreid had (CGVS 31/05 vraag 57). Dat uw leraar u en uw broer - jongemannen van respectievelijk 15 en 19 jaar - zou uitkiezen om de Bijbel te verspreiden is hoogst merkwaardig (CGVS 06/08 vragen 21, 47-48). Zijn enige connectie met jullie waren de 5 uur per week en dit acht maanden lang dat hij Engels gaf aan jullie (CGVS 31/05 vragen 12, 25-27, 57; CGVS 06/08 vragen 16, 33, 123-124). Dat hij jullie al na maximaal acht maanden voldoende zou vertrouwen om een Bijbel aan jullie te geven is weinig aannemelijk. Hiervoor had hij ook nooit met een woord gerept over een andere religie of de Bijbel (CGVS 06/08 vraag 88). Dat hij vanuit het niets u plots het voorstel zou doen om een controversieel boek te lezen en te verspreiden waarvan u en uw broer goed genoeg wisten dat het verboden was, is niet plausibel. Er kan verwacht worden dat uw leerkracht hier veel omzichtiger te werk zou gaan of op zijn minst vooraf zou polsen naar jullie bereidheid zich open te stellen voor een verboden religie. Iemand in zijn situatie zou geen genoegen nemen met criteria als goede studenten, braaf en rustig om te bepalen of hij hen al dan niet zou gebruiken om de Bijbel te verspreiden (CGVS 31/05 vraag 57; CGVS 06/08 vragen 54, 60). Hiermee nam hij immers een groot risico. Hij moet ook wel hebben beseft dat niets jullie belette om dit aan jullie ouders of andere leerkrachten te vertellen. Dat jullie leerkracht Engels jullie adviseerde om geen informatie met andere mensen over dat boek te delen, is geen afdoende verklaring noch voldoende garantie voor het feit dat jullie hierover niets tegen jullie familie zeiden (CGVS vraag 63; CGVS 06/08 vragen 72-73).

Bovendien slikte u zondermeer het verhaal van uw leerkracht dat hij u in contact zou brengen met een groepering die ervoor zou zorgen dat u en uw broer in het buitenland zouden kunnen gaan studeren (CGVS 06/08 vragen 54, 57, 65, 68, 70-72). U stelde uzelf - of uw leerkracht - nooit de vraag of wat hij beloofde wel klopte. U wist zelfs niet over welke groepering hij het had en hoe dit praktisch in zijn werk zou gaan. Wanneer het gaat om iets dat volgens u strikt verboden is en gevaarlijk genoeg om er uw land voor te ontvluchten, mag er toch van uitgegaan worden dat u hier sceptischer zou tegenover staan en meer informatie zou willen hebben over de voorwaarden die uw leerkracht hiervoor stelde (CGVS 31/05 68-70; CGVS 06/08 74). Dat u dit klaarblijkelijk niet deed, komt de geloofwaardigheid van u en uw asielmotieven niet ten goede.

Doorheen uw verklaringen komt het feit dat u zou voorgesteld worden aan een buitenlandse groepering duidelijk naar voor als een drijfveer om de Bijbel te lezen en uiteindelijk door te geven aan uw klasgenoot (CGVS 06/08 vraag 65). Volgens u was het lezen en verspreiden van de Bijbel een voorwaarde om naar het buitenland te kunnen gaan studeren. Dit in tegenstelling tot de verklaringen van uw broer die stelt dat dit géén voorwaarde was (CGVS 31/05 vragen 72-74). Deze tegenstelling zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Ook wanneer gevraagd wordt naar wat er gebeurde in de vier maanden dat u bij uw oom in Kapisa verbleef spreken jullie elkaar

tegen: u beweert dat de politie in die periode nog twee keer is langs geweest bij u thuis, terwijl jullie volgens uw broer op het ogenblik van de politiebezoeken Afghanistan al verlaten hadden (CGVS 31/05 vragen 101-104; CGVS 06/08 vragen 116-118).

Uw zelfverklaarde vrees wordt voorts sterk gerelativeerd doordat u en uw broer - in het bezit van jullie eigen taskara en een paspoort op jullie naam - het vliegtuig namen op de luchthaven van Kabul (CGVS 06/08 vragen 6, 129-134). Aangezien u beweert dat u gezocht werd door de politie - en dan nog wel voor blasfemie en geloofsafvalligheid - is het erg opmerkelijk dat u toch verschillende officiële controles in uw geboortestad kon en durfde trotseren om het vliegtuig te kunnen nemen. Het feit dat u zich daar vrij kon en wou verplaatsen, doet de door u voorgehouden vrees teniet. Indien u zegt dat u vier maanden lang niet durfde of kon buiten komen in het district Kapisa is het verbazend dat u er blijkbaar geen moeite mee had om terug te keren naar Kabul - waar uw problemen überhaupt begonnen waren - om er - onder toezicht van uw eigen autoriteiten en in het bezit van uw eigen identiteitsstukken - het vliegtuig naar Dubai te nemen (CGVS 06/08 vragen 113-116; CGVS 31/05 vraag 112). Er kan dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde document kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara is immers een bewijs van uw origine en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en daar uit bovenstaande argumentering blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebt, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U bent afkomstig van deze stad en beschikt er nog steeds over een sociaal en familiaal opvangnet.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw minderjarige broer SHARIFI Faisal eveneens een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2.2.6. Het komt aan verzoeker toe om de bovenstaande motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Verzoeker betoogt dat het zeker niet onwaarschijnlijk is dat een Afghaanse leerkracht door zijn contacten met buitenlanders in het bezit komt van een bijbel, dat in de bestreden beslissing enkel het risico in hoofde van de leraar Engels wordt weerhouden en geen rekening wordt gehouden met de eigen belangstelling en risico in hoofde van verzoeker, dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat aan de afgifte van het boek gesprekken zijn voorafgegaan: zo heeft verzoeker met de leraar gepraat over het leven en de toekomst. Ze waren dus zeker geen vreemden voor elkaar. Verder stelt hij dat het voor de hand ligt dat een leraar die op zoek is naar mensen om de bijbel te verspreiden deze gaat zoeken binnen de groep van studenten aan wie hij les geeft. Van een leraar mag immers worden aangenomen dat hij een zekere expertise heeft bij de beoordeling en/of inschatting van zijn studenten, die hij gaandeweg beter leert kennen en vertrouwen. Het ingeroepen argument van de jonge leeftijd van verzoeker doet niet ter zake: een vertrouwensband is geen kwestie van leeftijd, en de vertrouwensband kwam er gaandeweg door gesprekken.

2.2.7.2. Verzoeker stelt dan wel in zijn verzoekschrift dat hij met zijn leraar gesprekken had over het leven en de toekomst, maar dit blijkt niet uit het gehoorverslag, die een weergave is van zijn verklaringen bij de verwerende partij. Integendeel: verzoeker verklaarde : *"op een dag werden we naar het kantoor van de leraar geroepen als we er gingen begon hij ons te complimenteren hij zei jullie zijn goede jongens en jullie zijn geschikt voor wat ik jullie ga zeggen en dan toonde hij ons een boek en dat was de bijbel ..."*. Van voorafgaande vertrouwelijke gesprekken is nergens sprake, zodat bij gebrek aan enige indicatie van een bijzondere vertrouwensband tussen verzoeker en zijn leraar, het inderdaad niet aannemelijk is dat verzoekers leraar Engels hem en zijn broer zou voorstellen om een verboden controversieel boek als de bijbel te lezen en te verspreiden, nu hij daarmee een groot risico nam gezien het feit dat er geen enkele garantie was dat twee jongemannen van 15 en 19 jaar, die wisten dat het om een verboden boek ging, niet hun ouders, anderen of de politie zouden inlichten. Dat een leerkracht een zekere expertise zou hebben om zijn studenten en de manier waarop zij hiermee om zouden gaan –en dus in wezen het risico op ontdekking- in te schatten is een blote bewering, zeker gelet op de beperkte contacten die er waren, en het gebrek aan bewijs dat er sprake zou zijn van enige vertrouwensband. Dat het om een beredeneerd risico zou gaan vanwege de leraar, is dan ook niet op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Voorts, waar verzoeker stelt dat ten onrechte enkel werd geredeneerd vanuit het standpunt van de leraar zonder rekening te houden met zijn eigen belangstelling en inbreng, valt niet in te zien wat verzoeker daarmee precies wenst aan te tonen: uit zijn verklaringen blijkt immers op geen enkel moment dat verzoeker zijn leerkracht zou hebben aangesproken over de bijbel. Het was verzoekers leraar die verzoeker en zijn broer probeerde te overtuigen, zonder dat de beide jongens daartoe enige aanleiding hadden gegeven, zodat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en deze van zijn broer inderdaad in eerste instantie moet worden getoetst in functie van de beweegredenen en het risico dat werd genomen door hun leraar, die het initiatief nam.

2.2.8.1. Uit de bestreden beslissing, zo gaat verzoeker verder, blijkt niet dat rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, terwijl hierop uitdrukkelijk werd gewezen door zijn voogd tijdens het gehoor. Van een jongeman van zijn leeftijd mag niet worden verwacht dat hij een eigen onderzoek gaat voeren naar het verhaal van zijn leerkracht om die vervolgens in vraag te gaan stellen, mede gelet op het feit dat er in zijn cultuur een groot respect bestaat ten aanzien van de oudere. Zonder meer het verhaal slikken is een redenering die *in casu* niet van toepassing is in de relatie leerling-leerling.

2.2.8.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op de hoogte was van de mogelijke problemen die iemand die een bijbel in zijn bezit heeft kan krijgen, dat het verboden is bij wet en verzoeker stelde zelfs dat het bezit van de bijbel bestraft wordt met de dood (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4, randnr. 68-70). Verzoeker wil met zijn betoog te kennen geven dat hij niet in de positie was om te weigeren, gezien de relatie oudere leerkracht-leerling, maar gaat eraan voorbij dat hij en zijn broer, toen de leraar hen de eerst keer het boek aanbood, ze hem zeiden er eerst nog eens over te zullen nadenken. Dat verzoeker niet in de positie was om te weigeren, om welke reden dan ook, is dan ook niet aannemelijk, temeer nu hij door zijn leerkracht in kennis was gesteld van gevoelige informatie, op grond waarvan hij die leerkracht mogelijks in problemen kon brengen. Verzoeker betoogt dan wel dat hijzelf ook een groot risico liep door de bijbel in zijn bezit te hebben, te lezen en erover te spreken zodat er sprake is van wederzijds vertrouwen en een gedeeld risico, maar kan hierin niet worden bijgetreden, nu zowel hijzelf als zijn broer vertelden dat zij na het eerste aanbod van de leraar de tijd kregen om na te denken en de bijbel dus nog niet meenamen. Zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, kan dus worden aangenomen dat verzoeker zich wat terughoudend zou opstellen ten aanzien van de feiten en ten aanzien van de belofte van de leerkracht dat verzoeker en zijn broer in het buitenland zouden kunnen gaan studeren. Dat verzoeker dit niet deed, zoals de verwerende partij terecht stelt, is dan ook niet geloofwaardig. Daarbij komt nog dat verzoeker en zijn broer hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden: terwijl verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat het geen voorwaarde was dat zij de bijbel zouden lezen en verspreiden om naar het buitenland te kunnen gaan om te studeren (ibid. randnr. 73), terwijl zijn broer dan weer verklaarde dat het wél een voorwaarde was (gehoorverslag S.F., adm. doss. stuk 4, randnr. 68). Verzoeker stelt dat hij met zijn broer heeft gesproken over de gesprekken met de leraar en dat zij het gesprek allebei op een andere manier hebben geïnterpreteerd, zodat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, maar overtuigt niet: indien de beide broers daadwerkelijk met elkaar zouden hebben gesproken over wat de leraar hen vertelde, is het inderdaad mogelijk dat ze tot de conclusie kwamen dat ze het aanbod om te gaan studeren in het buitenland en de voorwaarden die daaraan waren verbonden anders hebben geïnterpreteerd, maar in die omstandigheden is het verre van aannemelijk dat zij, toen hen de vraag werd gesteld, allebei zonder enige nuancering of zonder enig voorbehoud, hun eigen visie op het gesprek weergaven. Verzoeker stelt dan wel dat het feit dat hun verklaringen mogelijk niet identiek zijn een kwestie is van persoonlijke appreciatie en beleving, en dat volkomen identieke verklaringen wijzen op een ingestudeerd relaas, maar dit doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd gesteld.

2.2.9. Verder blijkt nog een opvallende tegenstrijdigheid te zijn vastgesteld tussen beider verklaringen omtrent de vraag waar de beide broers zich bevonden op het ogenblik dat de politie twee keer langskwam bij hun ouderlijk huis. Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan het asielrelaas, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoeker ongemoeid gelaten, zodat ze onverminderd overeind blijft.

2.2.10.1. Ten aanzien van het motief dat verzoeker en zijn broer, niettegenstaande zij ondergedoken leefden sinds hun vlucht uit het ouderlijk huis, toch in het bezit van hun eigen taskara en een paspoort op hun eigen naam het vliegtuig zouden hebben genomen in Kabul richting Dubai hetgeen ongeloofwaardig is, stelt verzoeker dat het feit dat het behoort tot de algemene bekendheid dat in Afghanistan alles mogelijk is tegen betaling en dat het feit dat verzoeker probleemloos het land kon verlaten is toe te schrijven aan de expertise van de smokkelaar en/of corrupte ambtenaren.

2.2.10.2. Verzoeker overtuigt niet: het valt niet in te zien hoe verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging uitgaande van de Afghaanse autoriteiten te rijmen valt met het feit dat hij –en zijn eventuele smokkelaar- het risico zouden hebben genomen onder eigen naam en met eigen documenten te reizen, nu de broers al werden gezocht door de politie voor blasfemie en geloofsafvalligheid. Dat eventuele ambtenaren zouden zijn omgekocht is een blote bewering die aan het voorgaande geen afbreuk doet, nu niet is uitgesloten dat verzoeker en zijn smokkelaar eventueel onverwacht toch zouden worden gecontroleerd door niet-omkoopbare ambtenaren of agenten.

2.2.11. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven genoegzaam tot de conclusie kon komen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden is overigens niet aannemelijk gemaakt: Dit beginsel legt de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief

dossier blijkt verder dat hij werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden volgehouden. Verzoeker heeft dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk gemaakt. Het verwijzen naar en bijbrengen van rapporten en internetartikelen over vervolging en veroordeling om religieuze redenen in Afghanistan is om die reden niet dienstig: deze rapporten volstaan immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, en verzoeker is desbetreffend in gebreke gebleven.

2.2.12. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.13.1. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de voormelde wet.

2.2.13.2. Verzoeker stelt dienaangaande dat de redenering van de verwerende partij problematisch is, nu het geweld dan wel mag gericht zijn tegen specifieke doelwitten en dus niet tegen Afghaanse burgers, doch dit niet uitsluit dat burgers mee het slachtoffer zijn van deze gewelddaden. Met deze algemene bewering toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij ten onrechte, of op grond van verkeerde informatie in het administratief dossier zou hebben geoordeeld dat blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012, dat uiteen bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*" dd. 11 juli 2012) blijkt dat deze in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is, dat het geweld in het kader van de "*insurgency*" in de hoofdstad Kabul wordt gekenmerkt door "*asymmetrische aanvallen*" doch er geen sprake is van "*open combat*", dat de stad lijdt wel onder aanslagen met "*Improvised Explosive Devices*" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen maar dat deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "*high profile*"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd, dat het geweld dus voor het overgrote deel gericht is op deze specifieke doelwitten en dus niet op de gewone Afghaanse burgers, dat het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag ligt gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert, dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is van aard en eerder is gelokaliseerd en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, om daaruit te concluderen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.14. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het enig middel is niet gegrond. De stukken die verzoeker nog bijbrengt met betrekking tot zijn integratie in België zijn niet dienstig in het licht van zijn asielaanvraag, nu de eventuele integratie van een asielzoeker niet relevant is bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming in functie van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Over het beroep, gekend onder het nummer 108 630

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zich beroept op dezelfde asielmotieven als deze die door zijn broer werden ingeroepen en dat zijn verweer tegen de in zijn hoofd genomen beslissing –die quasi identiek is aan deze ten aanzien van zijn broer- op één passage na identiek is aan datgene dat door zijn broer werd ingeroepen. Verzoeker verwijst nog naar het gehoorverslag en stelt dat hij meermaals had verklaard dat hij zijn leraar vertrouwde, maar daarmee gaat hij voorbij aan de vaststelling dat de geviseerde passage –met betrekking tot het feit dat van verzoekers broer toch enige kritische zin kon worden verwacht in verband met de belofte van hun leraar dat hij hen in contact zou brengen met een groepering die ervoor zou kunnen zorgen dat zij zouden kunnen studeren in het buitenland- niet in de beslissing in zijn hoofd werd opgenomen, en bovendien kon ook van verzoeker wat meer scepsis worden verwacht. Het feit dat hij verklaarde zijn leraar te vertrouwen, doet daaraan uiteraard geen afbreuk.

3.2. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ook in hoofd van verzoeker in deze zaak geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen. De stukken die door verzoeker ter zitting werden neergelegd, met name een handgeschreven brief van verzoeker waarin die nogmaals wijst op de problemen in zijn land en zijn integratie enerzijds, en stukken van scholen en organisaties die ook betrekking hebben op verzoekers integratie, doen aan het hiervoor gestelde geen afbreuk, nu het asielrelaas als ongeloofwaardig werd afgedaan en de eventuele integratie van een asielzoeker niet relevant is bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming in functie van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken gekend onder de nummers 108 648 en 108 630 worden samengevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS